

Πέμη Ζούνη :

“ Όρεξη να 'χουμε, να ζούμε...”

συνέντευξη στον *ΣΩΤΗΡΗ ΚΑΚΪΣΗ*

(Τα Νέα, Σάββατο 15 Δεκεμβρίου 2001)

Αυτές τις μέρες ξεκίνησε στο θέατρο με Τρεις Μέρες Βροχή, με τον Φασουλή και τον Αθερίδη. Αλλά και η Επιφάνεια στην τηλεόραση, το νέο της σίριαλ, και CD επίσης νέο, με νανουρίσματα, να η φετινή Πέμη Ζούνη. Που σε τόσα πράγματα την ψυχή της τόσα χρόνια τώρα μοιάζει, που δεν σκέφτεται το ξόδεμα αλλά τη ζωή, που δεν διστάζει. Της αρέσει, λέει, που στο γυαλί κάνει τώρα ένα κακό παιδί, που ταραίζει τα νερά τού προφίλ, του κόσμου της. Και ξέρει, η Πέμη, πως το ψέμα με την αλήθεια πάντα δίπλα δίπλα θα ταξιδεύουν, αν και όλοι τελικά ξέρουμε τι είναι καθετί, πόσο αξίζει ο καθένας μας. Ποιος μέσα στη σημερινή σύγχυση τολμάει να πει αλήθειες, ή, έστω, μαγικά, σωτήρια ψέματα...

Σ.Κ.

Τώρα μεταξύ μας, Πέμη, χρειάζεστε εσείς... «Επιφάνεια»; Το σίριαλ της δικής σας πορείας δεν είναι διαρκώς στην επιφάνεια;

Το παιχνίδι αυτού του σίριαλ, του καινούργιου στο οποίο αναφέραστε, είναι ωραίο. Γιατί μας λέει και τι δεν βλέπουμε στην επιφάνεια. Τι συμβαίνει και πιο μέσα στους ανθρώπους, στα πράγματα. Εγώ, π.χ., εδώ παίζω μ' έναν εαυτό μου πολύ διαφορετικό, άγνωστο ίσως τελείως προς τον κόσμο, προς τα έξω, αλλά σ' εμένα πολύ δικό μου, πολύ οικείο.

Τι εαυτός είναι αυτός; Να κάτσω λίγο πιο μακριά σας;

Μη φοβάστε τώρα, για το έργο λέμε, στα ψέματα. Η αλήθεια πάντως είναι πως στο σίριαλ αυτό βγαίνει ένα πλάσμα πολύ, μα πάρα πολύ κολασμένο, εξαιρετικά σάικο. Ένα πλάσμα, εγώ, ανισόρροπο, απειλητικό, επικίνδυνο και σκοτεινό, με ένα προφίλ πάρα πολύ κακό.

Για Πέμη Ζούνη δεν μοιάζει. Εμένα τουλάχιστον δεν μου μοιάζει.

Είδατε; Αυτό μ' αρέσει. Να τρομάζετε και λίγο, να μπερδεύονται οι καλές κυρίες που μ' έχουν, όλ' αυτά τα χρόνια, συνηθίσει σαν το καλό παιδί, σαν πολύ, ας πούμε, καθώς πρέπει. Κι αυτό δεν το λέω εναντίον όλων. Γιατί είδα πως πολλοί αιφνιδιάστηκαν για τα καλά, γουστάρουνε. Το βασικό όμως είναι να μην πλήττω εγώ. Εγώ θέλω με όλ' αυτά να παίζω, να μη βαριέμαι. Όπως είπε κι ο Σταμάτης προχτές στη συνέντευξη Τύπου...

Ο κύριος Φασουλής; Σε άλλο θέμα πήγαμε πια, στο θέατρο, στο «Τρεις Μέρες Βροχή»;

Γι' άλλο πράγμα μίλαγε, αλλά εμένα είχε κι αυτός, όπως εσείς καλή ώρα, στον στόχο. Είπε, λοιπόν, πως η Ζούνη απαλλάχτηκε επιτέλους από το στυλ τής ενζενύ. Κι εγώ ξέρω μόνο πόση προσπάθεια έχω κάνει γι' αυτό. Γιατί, λόγω φυσιογνωμίας, δεν είναι καθόλου εύκολο, πιστέψτε με. Είναι μια ανακούφιση αυτή, να μπορείς επιτέλους να παίξεις κι έναν κακό, βρε παιδί μου!

Θα ενθουσιαζόντουσαν τώρα, αν σας άκουγαν, ο Δήμος Σταρένιος, ο Ανέστης Βλάχος κι ο Αρτέμις Μάτσας! Ωραία όμως, να τον παίξετε τον κακό. Τον άσχημο, την άσχημη δεν σας είδα να την κάνετε ακόμα...

Ε, στον συγκεκριμένο ρόλο έπρεπε να 'μαι όμορφη, ωραία αισθητικά.

Για να πιάσει η κακία σας... καλά;

Για να πείσει η εν λόγω κυρία. Για να τους κάνει τους άνδρες να μασήσουν...

Πάντως, ήσυχη δεν κάθεστε, αυτό βλέπω εγώ.

Μιλάμε για την τέχνη, Σωτήρη, δεν μιλάμε για τον άνθρωπο.

Το κατάλαβα, το έχω καταλάβει. Αλλά όλα μαζί κι εσείς τα κάνετε, από τίποτα δεν σας βλέπω να παραιτείστε: Εκτός από μερικές... «Απουσίες» στο σινεμά λόγω δυσμενών εποχών, και τηλεόραση πάλι κάνετε, και θέατρο πάντα, και τραγούδι επίμονα. Τι ανάγκη έχετε, θέλω να πω, ν' αλλάξετε κι άλλο, να μας γίνετε και κακιά;

Ακριβώς γι' αυτό έχω πιο πολλή ανάγκη. Γιατί τα σενάρια που μου στέλνουν, όλο για κάτι οικείο με θέλουν. Λίγοι, ελάχιστοι είναι εκείνοι που σε φαντάζονται αλλαγμένη σωστά, ώστε να σε ιντριγκάρουν να το κάνεις. Η πρώτη δε που με φαντάστηκε αλλιώς, κολλητά μάλιστα στο τηλεοπτικό "Γιάννης και Μαρία", όπου κινδύνεψα τότε πολύ να "φάω" την ταμπέλα για χρόνια, ήταν η Φρίντα η Λιάππα, καλή της ώρα. Κι αυτό ήταν το καλύτερο δώρο, θα της

χρωστάω για πάντα ευγνωμοσύνη. Για τον ηθοποιό είναι πολύ σημαντικό να τον θέλουν και για πράγματα όχι στάνταρ, όχι της επιφάνειάς του. Όχι της πρώτης ανάγνωσης του προσώπου του. Μεταμόρφωση λέγεται το παιχνίδι μας, ξέρετε.

Ξέρω.

Εντάξει, βέβαια. Λες όχι. Εξ ου και είχα τέσσερα χρόνια να εμφανιστώ στην τηλεόραση...

Μάλιστα. Και μας λείψατε. Αλλά ας τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή.

Από την αρχή πάλι; Γιατί, εσείς ειδικά τι δεν ξέρετε για μένα, τι κενό έχετε;

Αυτό το ερώτημα έχω: Ίσως πού; Υπάρχουν συνθήκες, υπάρχουν πάντα πράγματα να σας ενθουσιάζουν, να σας ανανεώνουν, λέτε;

Σας το είπα. Όχι, δεν υπάρχουν πάντα. Αλλά εγώ ανέκαθεν είχα την εντύπωση πως η τύχη είναι με το μέρος μου. Πως δεν μ' αφήνει, πως ποτέ δεν μ' άφησε. Και ακριβώς επειδή το να βρίσκεται κανείς σε καλές συγκυρίες είναι σπάνιο, ή πολύ τυχερή είμαι ή ολιγαρκής, αν θέλετε. Εγώ από μέσα μου για τυχερή μ' έχω. Απ' έξω... Μακάρι να 'ξερα τι εικόνα σας δίνω. Π.χ., έρχονται πάντα προς το μέρος μου τόσα πράγματα, που ούτε όνειρα δεν προλαβαίνω να κάνω.

Καλό είναι αυτό τώρα;

Και καλό, και κακό. Δεν πρόλαβα να "στοιχειωθώ" από μια ανάγκη έργου ρόλου. Ούτε μ' έχουν πάλι τυραννήσει οι επιθυμίες και οι στόχοι. Έβρισκα, βρίσκω πάντα μπροστά μου κάποια πολύ καλά πράγματα. Κι όταν λέω για πράγματα, δεν εννοώ μόνο τους ρόλους. Είναι και μια παρέα που εγώ αγαπώ και εκτιμώ, που κάθε φορά με καλεί. Εντάξει, αν θα παίξουμε αυτό ή το άλλο, συνήθως δεν κάνει και τόσο διαφορά. Συνθήκες συνύπαρξης, ζωής καλής πάντα κυνηγούσα. Γι' αυτό και δεν μπόρεσα ποτέ να κάνω για τον εαυτό μου κινήσεις οργανωτικές.

Θιασαρχίας κ.λπ., κ.λπ.

Με τον Γρηγόρη τον Βαλτινό περνούσαμε καλά; Με τον Σταμάτη τώρα; Εμπρός! Να κάνω την Ανδρομάχη με τον Γιάννη τον Μαργαρίτη πρόπερσι; Φύγαμε! Ποιοι θα 'ναι; Α, ωραία: Θα 'ναι κι η Τάνια η Τσανακλίδου; Έτσι λειτουργούσα πάντα στη ζωή μου. Έτσι λειτουργώ.

Μέχρι που φτάσατε και στα μπουζούκια πρόσφατα, με την Αναστασία τη Μουτσάτσου και τη Λένα την Αλκαίου...

Και τον Μανώλη τον Χατζημανώλη. Να διορθώσω όμως εδώ κάτι; Όχι ακριβώς στα "μπουζούκια", αν και ο όρος δεν μ' ενοχλεί ιδιαίτερα. Περισσότερο έντεχνα τραγούδια λέγαμε, κάπως αλλιώς, με ιδιαίτερη προσοχή στο καθετί μας.

Δεν σας είπα και... σκυλού, Πέμη!

Αυτό να μου πείτε. Και μια και είχαμε και μπουζούκι στην ορχήστρα, γιατί όχι; Γιατί όχι;

Γιατί όχι σ' όλα; Δεν ησυχάζετε με τίποτα εσείς;

Όχι. Όρεξη να 'χουμε, να ζούμε. Δεν τελειώνει ποτέ αυτός ο τρόπος. Λίγη προσοχή χρειάζεται μόνο και πολλή ζωή, πολύ έξω καρδιά.

Γι' αυτή την προσοχή να πούμε. Πώς να ξέρει τι 'ναι καλό και τι κακό ένα παιδί νεώτερο;

Η μόνιμη αγωνία μου στη Σχολή που διδάσκω, στον "Ερασμο" του Βασίλη Διαμαντόπουλου, που πηγαίνω ακόμα κι όταν πνίγομαι, όχι για λεφτά βέβαια αλλά γιατί το ζητάει η ψυχή μου, είναι το πώς θα καταφέρουν ν' ανοίξουν τα φτερά τους οι νέοι ηθοποιοί χωρίς να ταλαιπωρηθούν, χωρίς να πανικοβληθούν με τα όσα μπορεί κανείς να συναντήσει μπροστά του σήμερα. Αυτή είναι η πιο μεγάλη μου πετριά: Πώς; Έχω συνεχώς τον νου μου. Άτομα που τα βλέπω να λάμπουν, θέλω κάτι να κάνω γι' αυτά, να τους στείλω κάπου. Στο "Ένα Λεπτό Θέατρο" έστω, τη σειρά που έκανα στο MEGA, να παίξουν έστω και για λίγο κάπου, να τους δουν, να τους ξεχωρίσουν. Να παίξουν έναν κανονικό έστω ρόλο, πριν καούν μες στο Τίποτα. Στην επικίνδυνη... αμεσιά της τηλεόρασης. Δικός μου όρος αυτός...

Ενδιαφέρων, ομολογώ.

«Στην τηλεόραση κάνουν οι ηθοποιοί κάτι τέτοιες "αμεσιές" και νομίζουν πως έτσι παίζουν. Γι' αυτό, πριν καούν τα παιδιά, ας έχουν να λένε πως παίξανε δημόσια ένα λεπτό θέατρο, ένα ρόλο, ένα χαρακτήρα από εκείνους που μελέτησαν στη ζωή. Την έχω την αγωνία αυτή. Γιατί πραγματικά είναι πια πολύ δύσκολο να σου δοθεί η ευκαιρία να βγάλεις στίγμα σωστό.

Στην Ελλάδα των αισθήσεων και των ψευδαισθήσεων.

Ένα ταλέντο πραγματικό μπορεί να μπλέξει με αηδίες και να 'ναι χαμένο για χρόνια. Δεν είναι πια εύκολο να ονειρεύεται κανείς σοβαρούς δρόμους. Λειτουργούν τελείως αλλιώς τα

πράγματα, και δεν μπορούμε να λέμε ψέματα, παραμύθια στα νέα παιδιά. Όλα τα παιδιά κάνουν τους σερβιτόρους. Για πόσο;

Αλλά κι όλα θέλουν να γίνουν ηθοποιοί. Δεν είναι απαραίτητα καλό κι αυτό...

Ναι. Σίγουρα δεν έχουν όλοι την κλίση, που πολύ θα επιθυμούσαν να είχαν. Αλλά και πώς να κλείσεις τις πόρτες, πώς να πεις "Έχουμε αρκετούς. Φτάνει"! Αν κρύβεται ένα αστέρι μες στο πλήθος το μεγάλο, ποιος θα το σώσει αυτό τ' αστέρι;

Ε, κάποιο ξεκαθάρισμα μοιάζει να κάνει κι ο καιρός. Αν κι εδώ γύρω, μια ζωή, τα κλωρά τσουρουφλίζονται από τα πιο θορυβώδη ξερά του κόσμου...

Η αβάστακτη ελαφρότητα των... Είναι μας φταίει για ένα σωρό πράγματα. Κι αυτή η "ροζ ακλή" του Τίποτα. Όπου μέσα της είμαστε αναγκασμένοι όλοι να υπάρχουμε. Δεν το λέω ως γκρίνια τώρα αυτό, το λέω με ματιά κριτική. Κανείς μας δεν ξεφεύγει. Κι ας μιλάω τώρα από θέσεως ισχύος, ας μην έχω ανάγκη να παραπονεθώ, να μιζεριάσω. Το βλέπω όμως. Βλέπω πώς έχουν γίνει τα πράγματα. Θα 'θελα να μπορούσαμε να εμπνεόμαστε αλλιώς. Να ζούμε κι εμείς σε μια εποχή λίγο πιο...

Ρομαντική;

Όχι ρομαντική. Ρομαντική σημαίνει υπερβολή. Σε εποχή πιο πνευματική ήθελα να πω.

Την προλάβαμε λίγο, την λίγο πιο πνευματική Ελλάδα, που τώρα μας λείπει.

Στο ξέπνοό της, φοβάμαι. Αυτό το σημερινό είναι ώρες-ώρες που πολύ με τρομάζει. Που για να υπάρξεις, πρέπει να χορέψεις σε ρυθμούς πολύ ξένους, πολύ άσχημους.

Οπότε;

Οπότε, σκέφτεσαι πολύ στα σοβαρά να μη χορέψεις, κι ας μην υπάρξεις. Αλλά αυτό για τον καλλιτέχνη δεν είναι καλό, να τον βάζουν συνέχεια σε διλήμματα τέτοια.

Για τον καλλιτέχνη μόνο;

Για τον άνθρωπο γενικώς. Όταν δεν σ' οδηγεί στις κινήσεις σου κανενός είδους σεβασμός, όταν ο καθένας τίποτα δεν έχει να τον οδηγήσει... Πολύ θα μ' άρεσε να ξαναυπήρχε μια κάποια στάση σεβασμού προς τα πράγματα. Να μη λέει ο καθένας ό,τι του 'ρθει, ό,τι του κατέβει.

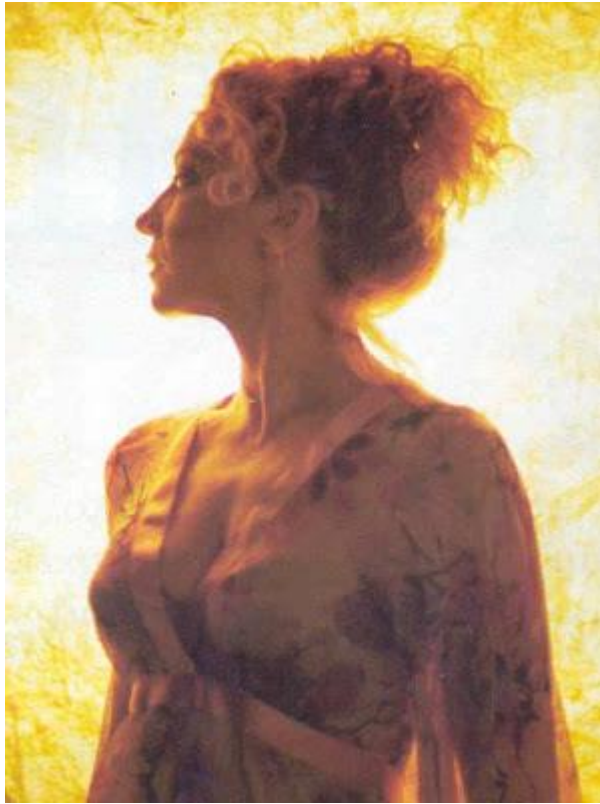
Μπιγκ-μπραδερίζοντας! Δικός μου ο όρος αυτός...

Έχουν όλοι κι από ένα βήμα "ειδήμονα", σ' έναν αυτισμό μέσα απέραντο. Νομίζω πως δεν ήσαν έτσι, μια φορά κι έναν καιρό, τα πράγματα. Δεν ήσαν έτσι τα πράγματα. Τι φταίει; Τι μας φταίει;

Εγώ κάνω τις ερωτήσεις.

Φταίει ότι η πληροφορία είναι ο Θεός μας πια; Κι έτσι, ο οποιοσδήποτε δηλώσει κάτι, το παραμικρό στο αίτημα αυτό της υπερ-πληροφόρησης απαντώντας θετικά, είναι πια «μέσα»,

κι όλοι οι άλλοι στην απέξω; Δεν ξέρω τι φταίει ακριβώς. Αλλά καταλαβαίνετε τι λέω. Όλα χρειάζονται, κι η αγένεια χρειάζεται, κι η ασέβεια καλή είναι, γιατί φωτίζει τον σεβασμό, την άλλη μεριά όμως δεν βλέπω. Αυτό που πρέπει να φωτιστεί. Αυτό που πρέπει να φωτίσουμε. Τα πάντα πια είναι ίδια. Το ευτελές ίδιο με το πιο πολύτιμο πράγμα. Εμένα δεν μ' αρέσει αυτό. Και δεν μ' αρέσει επίσης που δεν φαίνεται κανείς να τραβάει κάνα ζόρι γι' αυτό...

Τι ηθοποιοί, λοιπόν, και θέατρο; Εδώ πια όλος ο κόσμος είναι μεταμφιεσμένος!

Μα ο ηθοποιός μεταμορφώνεται για να πείσει, για να αποκαλύψει ένα κομματάκι της αλήθειας και της πραγματικότητας, για να σώσει τη μαγεία των πραγμάτων. Άλλο αυτό, κι άλλο όλη αυτή η διαρκής πια εξαπάτηση. Στο όνομα της μαγείας, ναι, ας πούμε και κάνα ψέμα. Για το τίποτα όμως, όχι. Δεν λέει.

Με ποιον είμαστε, άρα; Με τις αλήθειες ή με τα ψέματα;

Αυτό είχα ρωτήσει κι εγώ τον Πάτρικ Μάρμπερ, που είχε γράψει το "Εξ Επαφής", που είχαμε ανεβάσει πρόπερσι, έναν απίστευτα ευφυή νέον άνθρωπο.

Και τι σας είπε; Αλήθεια ή ψέματα;

Μου είπε: "Γι' αυτό δεν πρέπει να ρωτάνε οι ηθοποιοί". Δεν μου απάντησε ποτέ. Εγώ λέω πως είναι προσωπική επιλογή του καθενός μας.

Το ως πού να ξέρουμε;

Ναι. Τα παιδιά, πάντως, όταν ρωτάνε αιφνιδιαστικά κάτι, συνήθως ευθύβολα και καίρια, φαίνεται ως πού θέλουν να πάει η απάντησή σου. Όταν είσαι συντονισμένος μαζί του, όταν η ψυχή σου είναι στο ίδιο μήκος κύματος με τη δική του, αμέσως καταλαβαίνεις, το νιώθεις στο σώμα του, στην κίνησή του, στη στάση του, το ποσό της αλήθειας που αντέχει ν' ακούσει.

Ως μάνα φτάσατε να μιλάτε, τελικά, πάνω κι από άνθρωπος;

Έτσι. Ως μάνα του παιδιού μου. Συνήθως, πάντως, ένα μέρος μόνο της αλήθειας αντέχουμε.

Ενώ το ψέμα αντέχεται σε μεγαλύτερες ποσότητες;

Ωραιότατα. Αν δεν φανεί πως είναι ψέμα. Γιατί θέλουμε να 'μαστε ευτυχισμένοι. Γιατί να θέλουμε ν' ακούσουμε κάτι που ξέρουμε πως είναι επώδυνο; Θα με κάνει καλύτερο άνθρωπο αυτό; Τέλος πάντων. Όπως αρέσει στον καθένα. Κι εγώ, όταν φτάσω να ρωτήσω κάτι, είμαι έτοιμη ν' ακούσω την απάντηση, όσο κι επώδυνη να μου είναι. Αλλιώς, δεν ρωτάω.

Κι έχετε πει πολλές αλήθειες ως τώρα στην Πέμη, Πέμη;

Δυστυχώς, ή ευτυχώς, ναι. Η εθελουφλία δεν με ηρεμεί εμένα. Με το γύρω-γύρω δεν μπορώ να ησυχάσω. Μακάρι, εκεί που έχω αγωνία, να τα καταφέρεις να με κοροϊδέψεις καλά. Μακάρι. Στους άλλους, όταν είναι δύσκολη η αλήθεια, λέω ψέματα.

Όπως;

Τι όπως; Όπως εδώ σήμερα, σ' εσάς; Εσείς τι λέτε;

ΤΑ Νέα, «ΠΡΟΣΩΠΑ», Σάββατο 15 Δεκεμβρίου 2001.

